

3. Слостенин В. А. Введение в педагогическую аксиологию : учебник / В. А. Слостенин. – М. : :Издат. Центр «Академия», 2013. – 192 с.

*ОСІЙСЬКИЙ Ю.О., доктор богослов'я,
старший викладач кафедри соціальних технологій
Вінницького інституту Університету «Україна»*

ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ ОСВІТИ ТА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Чисельність в Україні осіб з інвалідністю за останні роки збільшилась і становлять сьогодні 2,6 мільйона осіб, які перебувають на обслуговуванні в органах праці та соціального захисту населення [1]. Проблема полягає в тому, що із загального числа осіб з інвалідністю майже половина перебуває у працездатному віці і потребує реабілітації та подальшого працевлаштування. Ми ставимо за мету проаналізувати можливість комплексного підходу до працевлаштування осіб з інвалідністю. Як свідчить досвід практичної діяльності, особи з інвалідністю не можуть на рівних конкурувати на ринку праці, особливо в сучасних економічних умовах, коли перехід до ринкових відносин вимагає інтенсифікації виробництва, підвищення вимог до загального фізичного та інтелектуального стану працюючих. Тому професійна реабілітація осіб з інвалідністю стала однією з найважливіших проблем суспільства.

Завдання полягають у тому, щоб при аналізі даної проблеми, спираючись на нормативно-правову базу соціального захисту осіб з інвалідністю, розробити методи діяльності державних центрів зайнятості у сприянні їх працевлаштуванню.

Головним чинником, який стримує зайнятість осіб з інвалідністю є низький, порівняно із здоровими, освітній та професійний рівень. На ринку праці відокремлюється суттєва проблема в подоланні дисбалансу між попитом і пропозицією цієї специфічної робочої сили. виправити його можливо лише із здобуттям освіти. Освіти в інклюзивному середовищі, яке ми можемо спостерігати на прикладі навчання студентів з особливими освітніми потребами Вінницького інституту Університету «Україна». Практично така сама ситуація склалася і щодо співпраці з питань укомплектування новостворених робочих місць для працевлаштування осіб з інвалідністю за рахунок коштів Фонду. Одним із чинників

стримування зайнятості також є:

- відсутність інформації про те, які підприємства створюють нові робочі місця для працевлаштування осіб з інвалідністю за рахунок Фонду;
- відсутність інформації про те, які навчальні заклади надають освіту для осіб з інвалідністю за рахунок Фонду;
- низька оплата праці на запропоновані роботодавцем робочі місця та невідповідності обмежень в роботі з вимогами роботодавця [3].

Роботодавець є головним стратегічним партнером служби зайнятості, від якого безпосередньо залежить, чи поповнюватиметься ринок праці новими робочими місцями і чи зростатиме заробітна плата, а, отже, й добробут населення. Роботодавець – клієнт служби зайнятості номер один, який визначає замовлення на робочу силу й ситуацію на ринку праці взагалі. Попит на якісну робочу силу невинно зростає. Але, на жаль, ринок освітніх послуг ще не встигає повністю задовольнити попит роботодавців у висококваліфікованих кадрах, оперативного реагувати на його зміни, а отже, забезпечувати кадрові проблеми його підприємства й виходячи з цього пропонувати реальні послуги [3].

Слід посилити співпрацю про надання безкоштовної освіти між МСЕК, органами праці та соціального захисту населення, Фондом соціального захисту осіб з інвалідністю та навчальними закладами. Слід посилити співпрацю при вирішенні питань професійної реабілітації осіб з інвалідністю та їх працевлаштування між МСЕК, органами праці та соціального захисту населення, Фондом соціального захисту осіб з інвалідністю, роботодавцями з метою координації та консолідації спільних зусиль на вирішення завдань щодо створення дієвої системи сприяння працевлаштування осіб з інвалідністю, особливо випускників навчальних закладів з числа осіб з інвалідністю. Необхідно узгоджувати заходи з професійної реабілітації та працевлаштування осіб з інвалідністю з місцевими програмами зайнятості населення; збільшити за рахунок установленого нормативу кількості робочих місць фахівців з вищою освітою та кваліфікованих робітників для працевлаштування осіб з інвалідністю. Слід розробити методику атестації робочого місця осіб з інвалідністю та типових документів, які видаються в процесі атестації робочого місця, призначеного для працевлаштування осіб з інвалідністю.

А також: реалізувати політику ефективної підтримки надомної праці та самозайнятості осіб з інвалідністю; розмежувати розмір установленого нормативу для працевлаштування інвалідів окремо для

державних підприємств та приватного бізнесу; передбачити в подальшому створення і збереження робочих місць для працевлаштування осіб з інвалідністю на спеціалізованих підприємствах, збільшивши їхню кількість, удосконалити механізм державної допомоги у вигляді кредитування та розміщення державного замовлення; розширити регіональні банки вакансій за рахунок якнайповнішого надання роботодавцям даних про вільні робочі місця для осіб з інвалідністю у територіальні служби зайнятості.

Список використаних джерел

1. Козачук О. Соціально-економічне становище інвалідів в Україні та проблеми їх соціального захисту за умови трансформації економіки / О. Козачук // Україна: аспекти праці. – 2012. – № 4. – С. 12-16.
2. Купалова Г., Лесько О. Зайнятість та професійна реабілітація осіб з обмеженими фізичними можливостями: проблеми і шляхи вирішення / Г. Купалова, О. Лесько // Україна: аспекти праці. – 2014. – № 5. – С. 4-11.
3. Панченко В. Надання соціальних послуг особам з обмеженими фізичними можливостями / В. Панченко // Роботодавець. – 2013. – № 11. – С. 10-11.

*СІТАШ Т.Д., к.е.н., доцент кафедри
економіки та менеджменту
Вінницького інституту Університету «Україна»*

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: РЕАЛІЇ ТА АЛЬТЕРНАТИВИ

Реалії демократичного суспільства детермінують повагу до людського розмаїття, встановлення солідарності та безпеки, що забезпечують захист та інтегрування у соціум усіх верств населення, зокрема осіб з інвалідністю. У такому контексті помічаємо, що головна мета соціального розвитку – це створення «суспільства для всіх». В основі такої інтеграції покладена концепція цілісного підходу, яка відкриває альтернативи до реалізації прав і можливостей для кожної особистості, насамперед, передбачає рівний доступ до здобуття якісної освіти.

Основний принцип щодо доступності освіти базується на засадах дотримання прав людини та викладено в резолюції Генеральної асамблеї ООН від 12 грудня 1997р. сприяти забезпеченню